

Hus og strakte alle fire Ben fra sig, som om den var død; Ænderne var vraltet til Gadekæret, og Hønsene stod og sov inde under Hyldebuskene. Ikke et Pip var der at høre.

Kun inde i Præstegaardens Have var der saa megen Skygge, at Fuglene gad synge. Men det var ogsaa en af de gode gammeldags Præstegaardshaver paa fire Tønder Land med uigennemtrængelige Buskadser og hundredaarige Træer, under hvis ærværdige Kroner der var svalt og lydt som i en Kirke. Og selve Præstegaarden var en af de nu snart forsvundne Fortidslevninger med lange, lave, straaatækte Længer, der ser saa uanselige ud ved Siden af de moderne Bøndergaarde, men hvis vedbendbehængte Mure og mosbegrøede Tag fængsler Blikket og fortryller Sindet som en Aabenbarelse fra Æventyrets Land.

Her boede den gamle 80-aarige Pastor Momme, som ligeledes var et ærværdigt Minde om en Tid, der nu syntes at tilhøre de underfulde Sagn. Den lille, dværgagtige Mand med den sorte Fløjls Kalot, de lange, sølvhvide Nakkekrøller og hele det øvrige gammeldags Folkehyrde-Præg — som han med stor Omhu bevarede — lignede en Æventyr-Skikkelse, naar han sad derude i sin store, grønne Have, ensomt drømmende i Skyggen af et knudret Træ.